

Előfizetési ár:

Egész évre.....6 frt — kr.
Félévre3 " — "
Negyedévre.....1 " 50 "
Lelkészeknek, tanítóknak,
kisebb fizetésű hivatalnok-
oknak és tanulóknak ne-
gyedévre 1 frt.

Egyes szám ára 12 kr.

K O R U N K

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KATHOLIKUS HETILAP
MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP

Szerkesztőség és kiadó-
hivatal:

Budapest,
VIII., Mária-utca 30,
hova a lap szellemi részét
illető levelek, valamint az
előfizetési pénzek küldendők.

Kéziratok nem küldetnek
vissza.

Felelős szerkesztő: Kador Sándor.

Előfizetési felhívás!

A „Korunk“ hetilap előfizetési ára:

Negyedévre frt 1.50
Félévre " 3.—
Egész évre " 6.—

Lelkészek, tanítók, kisebb fizetésű hivatalnokok és
tanulók egész évre 4 frt, félévre 2 frt; negyedévre
1 frttal is előfizethetnek.

A szerkesztőség és kiadóhivatal.

Munkatársak:

Abrányi Emil, Dr. Baross Gyula, Balázs Sándor, Bornemissza Antal, főt. Cseörghéó Aladár, főt. Csicsáky Imre, főt. Dedek Cr. Lajos, Degré Alajos, br. Horváth Miklós, főt. Hunkár Géza, Kanyarszky György, főt. Karcu Arzen, főt. Dr. Kazaly Imre, főt. Kántor Lajos, Klement Alajos, Dr. Körösy László, főt. Lehman Agoston, Luby Sándor, Majthényi Flora, Sz. Nagy Sándor, főt. Némethy Lajos, Dr. Piszlory Béla, Puri István, főt. Razel Fózsef, főt. Rosty Kálmán, Sikor Margit, Dr. Schriener Aladár, Szepessi Ferencz, Dr. Sziklay Fános, gr. Teleky Sándor, Tomor Ferencz, főt. Dr. Wayand Géza, főt. Varga Mihály, Dr. Várady Antal, Viz Zoltán, főt. Zemanicsik István, stb. stb. stb.

A midőn előfizetési felhívásunkat a jövő évnegyedhez közzétesszük, és több ezer mutaványszámban szétküldjük szabadjon feltételeznünk, miszerint tekintettel arra, hogy ígéretünkhöz képest programunkat mindedig hiven beváltottuk, sőt a jövő negyedben *politikai* hetilap is leszünk, minél számosabban csatlakoznak hozzánk.

Munkatársaink fényes névsora nyújtja a biztosítékot, hogy lapunk élénk és változatos tartalmú.

A „Korunk“ politikai és társadalmi kérdésekben mindig a független katolikus elvet vallja.

Heti krónikában a fővárosi, vidéki és külföldi híreket tartalmazza.

Nevelészet és ismeretterjesztő cikkeken kívül szépirodalmi dolgozatait mindinkább jobb és nevesebb írók tollából közli, mit szem előtt tartva, vallás-erkölcsi irodalmunk fejlesztése tekintetéből, valamint fiatal erőink buzdítására negyedévenként több pályázatot nyit.

Végül, közkedveltségű „Frissítő“ rovat, mely az összes magyar, német és francia élelzapok legsikerültebb élezeit és adomáit tartalmazza, kellemes szórakozást nyújt, sőt fölöslegessé teszi az élelzapok tartását.

A „Korunk“ mint katolikus hetilap minden rangú és rendű katolikus körben szívesen elfogadott és kedvelt közlöny.

Olvasóinkhoz.

Jelige: A tödön éjjél ül, az ég sötét,
Talán kihamvadt minden csillaga?
Közélgő vész nyomait jelzi a
Nyögő felhőknek tompa moraja.
Ébredni, kelni van ezernyi ok,
S ti még alszotok, katolikusok!?

Talabér.

A vihar vadul dühöng, a kedélyek mindegyre zaklatottabbak, a külvilág zajos választással van elfoglalva, az érdek szálak idegesen ringanak és mi mégis néhány nyugodt pillanatot kérünk, csak annyit, a mennyi elégséges soraink elolvasására.

Meg vagyunk győződve, hogy a szent Lélek segítségül hívása után, fogunk bírni ama szavakkal, melyek hiven visszatükrözik hazánk vallás-erkölcsi és ebből kifolyólag anyagi szomorú állapotát, melyet csak futólag is átnézve lehetetlennek hiszszük, hogy felszólításunk hasztalan hangzik el.

Szózatunk a társadalom minden osztályához szól, mert vallás-erkölcsös olvasmányra a király és koldus, fiatal és öreg egyaránt rászorúl, hogy majd épüljön, majd ismét újra építse fel azt, mit a kor-szellem lelkében lerontott, összerombolt.

Nem akarjuk üres szócsépléssel tölteni a sorokat, hisz olyanok vagyunk, mint az átutazóban lévő, kinek megvannak számlálva perczei, melyeket kedvesei körében eltölthet.

A midőn tehát, lapunkat kezökhöz veszik t. olvasóink, engedjék meg, hogy csupán egy kérdést intézhessünk önékhöz melyre, ha őszintén és meggondoltan adják meg a feleletet, célunkat elértük, óhajunk teljesül.

E kérdés mindennapos, megszokott, — megszokott olyannyira, hogy mosolyogva fogadják:

„Hogy vannak?“

Hogyan? — Miként lehet ilyet csak kérdezni is. — Hát nem látja lépten-nyomon feltámadni és győzedelmeskedni az igazságtalanságot; nem hallja-e miként gúnyolja ki a pazar gonosz az elhagyott árvákat, a rongyos, éhes szegényeket, miként üz gúnyt fényűzése pazarlásával, e szerencsétlen áldozatainak nyomora szenvedéséből? Nem látja-e borzalommal az érzéketlen atyákat, kik könnyelmű életük által szerencsétlenségbe döntik családjukat, melynek fejévé az Isten tevő őket, sírba viszik erényes nejeiket s gyermekeiket nyomorban hagyják hátra; nem

látja mint növekszik a társadalom vétke úgy nagyságban mint minőségben? Nem látja gyermekeink gonoszságát, tanítóink lelkiismeretlenségét; nem tapasztalja-e a felsőbbség részrehajlását.

Mit ér, ha van vasutunk, telegráfunk, bíróságunk, egyre szaporodó törvényünk, szebbnél szebb iskolánk, mindenünk, ha legfőbb javunk hiányzik, — oda *léleknyugalomunk!*

Ezt felelik önök körülbelül, nemde?

Igen, a léleknyugalom hiánya okozza ama borzasztó lelkiállapotot, melyet egyszerűen elégedetlenségnek szoktak nevezni.

Biztosítom önöket, hogy míg a társadalom nem igyekszik legalább e legfőbb javát visszanyerni, mindaddig boldogtalan, céltalan lesz élete.

De ép a mily nehéz valamely mulató társaságot pajzán kedvében fékezni, annak valami komoly tárgyról szólni, ép oly nehéz ma a társadalomhoz férni.

Az emberiség mulatni, élvezni akar, azért él, azért áldoz, de még halmi is kész.

Hisz az élvezetek árja, és az utána való hajza mellett az emberek elfelejtik bajukat, teljes öntudatlan állapot vesz rajtuk erőt. Olyanok mint a bárgyuvá vált iszákos, ki folytonos mámorában szitkozódik ugyan, elégedetlenségét piszkos káromlással fejezi ki.

Ha ezen állapot jó és helyes, úgy leteszszük tollunkat mindenkorra: ha e testet és lelkét ölö mámor életünk célját kielégíti; ha eme emberi méltóságból való kivetkezetttség inyünkre van, akkor bárgyúság minden ellenkezés, minden védekezés, minden élesztés,

De lehetetlenség, hogy bárki is ne iparkodjék öntudathoz térni, emberi méltóságát érvényre juttatni.

A mérges anyagokból összekotyvasztott méreg ital, melyet a nagy olvasó közönség napról-napra magába szí, a jelen kores, elfajult sajtó, mely semmit sem tisztelve, a legszentebbet is sárbarántva, társadalmunkat már is teljesen corumpálta, — megrabolta az Ég legkegyesebb ajándékától, a léleknyugalomtól, a megelégedettség boldog érzetétől.

Azért is kértük a szent Lelket, bárha adna tollunkba oly meggyőző szavakat, melyek olvasóink szívében visszhangra találnának, hogy tettel is járuljanak ahhoz

a nagy munkához, melyet élénk tüztünk.

Ha olvasmányunk nem is oly bő és nem is oly tetszetős, mint a milyent egyebütt találunk, az részint gyarlóságunknak számítandó be, részint ama körülménynek, hogy pikáns helyett tisztes; erkölcstelen, ledér helyett, erkölcsös irányt követünk, mely iránytól elég sajnos, még műveltebb közönségünk is elszokott.

Mi írói hivatásunkat Isten segélyével fenn akarjuk tartani, nem fogunk soha megfizetett bohóca, uszályhordozója lenni a közönségnek, — függetlenül, szent vallásunk adta irányelvek szerint fogunk szólani bármikor, bármily ügryhöz, dologhoz.

Meg vagyok győződve, hiszen hála a Mindenhatónak a jelek úgy mutatkoznak, a közöny jegét megtörtük, vannak lelkes munkatársaink, vannak nagylelkű pártolónk és barátaink, kik a sokszor meghányatott sajkánk segélyére sietek, útját tovább is egyengetik.

A Mindenható kegyére bízva ügyünket, reméljük, hogy a lelkesedés nem csak meg nem szűnik, hanem egyre növekedni fog.

Isten adja, hogy úgy legyen!

Kador Sándor.

NEMZETI HALADÁSUNK.

Írta: Igazmondó.

Bum, bum, bum! Csak előre! Haladjon a nemzet, haladjon gyorsan előre. Hisz ma a gyorsaság a haladás legfőbb kelléke. Villámvonat, sürgöny, gyorsnyomda, velocipéd, ismétlőfégyver, ujság; minden csak a gyorsaladásra van

alkotva és berendezve. Így azután nem csodálhatjuk ha a tudományos akadémikustól kezdve az utolsó szatócig, szóval mindenki, ki a korszellem gyermeke a gyors haladás híve, predikátora.

Pedig ha komolyan és higgadtan tekintjük a jelen haladást, önkénytelen a babeli zavar tárul szemünk elé.

Hát mi nem is óhajtjuk, hogy ne haladjunk, a régiak maradjunk, de azt méltán követelhetjük, ha ki is akarunk öltözködni, legalább testünk formáját ne kábítsuk el, testi idomunkat, hogy úgy mondjuk, ne csonkítsuk meg.

A modern haladás törvénye pedig oly átalakulást, oly alapos változást igényel.

Haladjunk! Ezt halljuk folyton dobolni akadémiai székről, röpiratból és ujságból. — ez harsog minden felől.

A ki pedig haladni akar, mindenekelőtt birnia kell ez éllal, útmutatóval, hozzá való erővel.

Nemzeti haladásunk pedig ép azok nélkül mozog, habár látszólagos eredményeket fel is mutathat, de voltaképpen csak a rákmódjára halad.

Czélja a nemzetnek természetesen a független önállóság, melyről a szó teljes értelmében, ma még álmodnia sem lehet vagy szabad.

Az útmutatót, a nép szószólói, képviselői képezik.

Tekintsünk végig rajtuk önámítás, elfogultság nélkül, s mondjuk azután ki az ítéletet, mondjuk ki őszintén, hogy nagyobb része bizony nem nyújt bizonyítékot arra nézve, hogy a nemzet helyesen, józanul és üdvösen vezetessék.

Legnagyobb részét nem érdem, hanem érdek emelte ama polezra, mely egyike a legfontosabbaknak.

Van-e a nemzetnek ereje?

Ereje már alkatánál fogva nagy nem lehet,

mivel különféle nemzetiségű és vallású elemek gyűlhelyét képezte és még most is képezi hazánk, mi szoros összetartását, nemzeti önértetét tagadhatlan csökkenti.

De erkölcsi erejét vesztett nép is kezdünk lenni. Az őserényeken alakult nemzet, jellegét és erejét kell hogy veszítse, mihelyt alapítójának törvényeit és elveit elhagyja. Róma rabigába dönt... sokszor használt frázist használjuk, és teljes joggal.

A mint az egyes ember, erények, helyes alapelvek nélkül elvész, úgy egy nemzet is tönkremegy, ha erényeit, erkölceit megtagadja.

Nem nagykepekűsködés az, midőn a magyar nemzethez, mint testvér szólunk, midőn szívünk aggódva szorul a jelen viszonyok láttára.

De kislelkűség sem, ha talán sötét színű festékekkel ecseteljük a haza szomorú állapotát.

Haladjunk, hangzik egyre, csináljunk Budapest fővárosából világvárost, idegenek gyűlhelyét.

Ezt hangoztatták a napokban a napi lapok.

Köszönjük mi az ily haladást! Vagy azt hiszik ama jó urak, ha csakugyan létesülne vágyuk, hogy országunk helyzete javulna, iparosaink vagyonosodnának, szóval a jólét emelkednék? Balga önámítás volna azt el is hinni.

Az árúczikkek árnövekedésével, az igények is nagyobbodnának, az eredmény csupán az lenne, hogy többet beszélnének Magyarországról, talán elérhetnék azt, hogy Budapesten legjobban lehet mulatni.

Ha ez dicsőség, ha ez lelkesíteni tud, ám tessék tuczat számra Orpheumokat, Herculanumokat és tudja az... mi mindenféle éjjeli lebujókat építeni, hisz kevés még az erkölcs finomító és nemesítő helyiség, hol fiatalságunk erejét, eszét, lelkét veszti. De csak haladjunk, ha ez kulturánk emeléséhez a kedvelt út! Így

Künn és benn.

(Kobell után németből.)

Mit érdekel, ha künn a fellegek
Födik a tágas kik eget,
De benn szived derült és nincs okod
Hullatni bánatkönyveket!

Mit érdekel, ha künn tombol vihar.
De önszived kímélve van,
És benn a béke napja hinti rád
Szugarait jótekonnyan!

Mit érdekel, ha künn esik a hó,
S inkább erősbiül a hideg,
De kedvvirágod nem hervasztja bú,
S a hangulat benn nem rideg!

Mit érdekel, ha künn oly zord a tél,
De benn a szép tavasz virít,
S egy éden a szived, melyet öröm
Virága folyton felvidít!

Mit érdekel a k ü n n ? sok gondjaid
Között a b e n n legyen a fő;
Szived világán csüggj! — a külvilág?
Tetszés szerint haad menjen ő!

Farkas Sserafin.

MADARAK REGGELE.

JELIGE: „Száz az ágon hallgató ajakkal
Meddig ültök csüggött madarak?
Tompá.

Eresz alatt, fészke mellett
Vidám fecske énekelget:
Hálát adok óh jó Atyám!
„Hogy reám
A szép hajnalt felvirítád.
Köszönetem,
Mit melegen
Mondok neked, fogadd hát!”

Künn a mezőn, fenn a légben
Kis pacsirta elégtelen
Csicsérg, dalol melegen:
„Istenem!
Oh mily jó vagy én irántam!
Köszönetet
Mondok neked!”
S fészkeire ül vidáman.

Fülemüle kedves dalát
Hangoztatja az erdőn át;
Istent áldja az énekkal:
„Szép reggel!

Minden kedves most én nekem,
Minden boldog!
Hálát mondok
Neked óh jó Istenem!”

Vig dálnoki a szép tájnak
Hálát adnak az atyának.
Valamennyi őt dicséri,
Mind néki
Rebeg hálát vig dalával.
És szanaszét
Isten nevét
Káltja a madárdal.

HETI KRÓNKA.

„Áll a vásár javában.
Hej, van itt mi nézni!
Teli hordók sorjában,
Csapos ingyen méri.
Honnan kerül? mibe kerül?
Az ördög se kérli!”

E néhány sorban el van mondva a hét története. A választásról írni, nagyon prózai dolog, mivel a párt beszédeket helyünk szűke miatt nem vehetjük tollunk alá, kénytelenek lennénk a pártvacsorák fölött eszmeeserébe bocsátkozni. Beteg lévén, személyes tapasztalat hiányában, csupán azt konstatálhatom az italokról, melyet a fővárosban mértek, hogy azok

azután csakugyan haladunk, — a tönkrejutás felé!

A nemzetnek erkölcsi és anyagi erőre van szüksége mindenekelőtt.

Mindkettőből ki lett és lesz az fosztva. Jockey clubbok, tornacsarnokok adnak ugyan erőt, de nem erkölcsit, sem anyagit.

Erkölcsi erejét veszíté a nemzet akkor, midőn sajtóját, irodalmát idegen és avatlan kezekbe juttatta.

A mig összetett kézzel nézi mind gyűjtja fel az ellenség feje fölött a házat, mig nem bír annyi öntudattal és akaraterővel, hogy a ma tisztán idegen és avatlan — piszkos és haszonleső kezekben lévő sajtót újlag visszafoglalja, addig erkölcsi erejét, melyet e habár tetszetős alakú, sokszor még vallásos érzelmekeket is negélyező, de annál veszedelmesebb lélekölő sajtó, irodalom megteremtett, — vissza nem állíthatja.

Ne ámitassuk magunkat hazafias hangzású haszonleső sajtótermékek által, melyek ép a köznépet, a haza szívet szemelték ki martalécul, piszkos haszonlesésük, nyomorult üzérkedésé aljasítá ama magasos hivatást, melylyel tulajdonképpen birnia kell a sajtónak.

Az anyagi erő, mely nemzetünk vagyoni helyzetétől függ; ma már szinte gúnyosan hangzó frazissá vált. A hova tekintünk, mindenütt szegénység, nyomor ütött tanyát, a nemzeti jólét csaknem a mesék tárgyát képezi.

Főnemességünk kevés kivétellel csak őseink árnyékában hűsel; nemesi osztályunkról, közbirtokosainkról szintén ugyanazt mondhatjuk.

Legszebb birtokaink, őseink vérén vásárolt tulajdonunk idegen kezekben.

Vagy talán középosztályunk gazdagodása révén történt mindez?

Panasz, örökös panasz és jajhangok hang-

zanak, úgy az iparos, termelő, földmives és ezek folytán a kereskedők szájáról.

Vagy talán ezek a haladás jelei?

Igen haladunk kell! Az ipart, mely ma a gyárak vagy gyári munkák által teljesen rongálva van, szabályoznunk kell. Az ipar maradjon az iparos kezében, annak jólététől függ a nemzet anyagi helyzete.

Elkeserítés helyett, óvnunk kell ez osztályt a csüggedéstől, a legfőbb veszélytől; kitartásra ösztönözzük őket, hűségre iparuk iránt, hogy a nagyzás hóbortját hagyják, kerüljék, tisztos mesterségüket tartsák meg és ne cseréljék fel holmi hivatalozolai állásokkal, melyek sok esetben kényelmesebbek ugyan, de nemzetünk javára nem szolgálnak.

Ha e tisztos munkásosztály anyagi helyzete csak némileg helyre áll, helyre fog jönni ismét az ország jóléte is.

Szóval ha okszerűen és tervszerűen vágunk a haladás útjára, úgy örömmel kiáltunk mi is „haladjunk“-at, de a jelen állapotok melletti haladás rosszabb a maradásnál!

A szülőkhöz és nevelőkhöz!

Senki sem tagadhatja el, hogy a mesterségek legnagyobbika a nevelés és pedig a lelkiismeretes nevelés. A szülők drágább, szentebb örökséget nem hagyhatnak gyermekeiknek a jó nevelésnél; de nagyobb kárt sem okozhatnak nekik, mintha e tekintetben elhanyagolják kötelességüket.

Adjon a szülő mindent gyermekének, de tagadja meg tőle a jó nevelést: boldogtalanná tette őt, olyaná, a ki sorsára nézve hasonló az utcai sár és porban

mindenki által taposott rongy darabhoz; olyaná, kinek elméje tudatlan a jónak ismeretében, szíve járatlan az erkölcs szeretetében és fészke a gonosz indulatoknak, melyek őt kiállhatlanná, teszik: a ki vagyonát a pazarlás, egészségét a feslettség terén fecserli el; ki átkos terhe lesz a társadalomnak, mely őt nyűgként tűrni kénytelen.

Hogy elmondjuk a rossz, léha nevelés következményeit, ahhoz nincs e helyütt terünk, de épp most, midőn az iskolaév bezáródott, midőn a szülők és nevelők látják a lefolyt év, lehet az utolsó iskolaév eredményét a bizonyítványokban, ez alkalommal, szabadjon egyetmást elmondanunk, mi szívünkön fekszik.

A szülő és nevelő ki csemetéjének szellemi tehetségét elfogulatlan bírálat alá vette, azt az iskolai bizonyítvánnyal összehasonlította és azoktól csak a gyermek hanyagságát és renyhességét észleli, ne mulassza el teljes szigorát érvényre jutni, és a gyermeket a legnagyobb erélylyel tanulásra szorítani, mivel korántse áltassa magát, hogy ha a gyermek tanulását továbbra is lanyhán ellenőrzi, hogy az idővel talán javulni fog. Soha, sőt egyre rosszabb lesz.

Az ily lanyhán, enyhén tartott gyermekekből, ifjakkól, kik különben meg vannak áldva tehetséggel, válnak a társadalom legveszedelmesebb elemei.

A rossz tanuló, ha véletlen át is csúszhatja iskoláit, alapos, munkakedvelő férfi soha sem lesz. Renyhe lesz az mint állampolgár, töltsön be bárminő polgári állást.

bizonyosan kritikánalioiak voltak, különben a t. cz. választók nem ordítóznák fel éjnek idején az embert.

De vigasztalódjunk, hisz ezentúl csak minden öt évben fogunk izgalmas napokat, betört fejeket látni; már jövő héten helyre áll a nyugalom, lesz majd gondja elég a napilapoknak a töltelék beszerzésével.

Az események, hírek agioja újra emelkedik, nem lesznek oly olesók mint voltak. Így az egyetemi tanév bezártával kiadott kimutatást ha minden magyarázat nélkül is adjuk, sok tanúságot foglal az magában:

A tudományos egyetemen a lefolyt évben összesen 217 tanár, tanársegéd és tanító működött. Ezek közül a hittudományi karra esik 9 nyilvános rendes és 2 helyettes, a jog és államtudományira 16 nyilvános rendes, 5 nyilvános rendkívüli és 15 magántanár. Az orvostudományi karban működött 16 nyilvános rendes, 4 nyilvános rendkívüli, 11 ezimzetes rendkívüli, 28 magántanár és 33 tanársegéd. A bölcsészettudományi karra jutott 27 nyilvános rendes, 11 nyilvános rendkívüli, 23 magántanár, 5 tanító és 12 tanársegéd. A mi az egyetemi hallgatókat illeti, azok száma az első félévben 3671-re rugott, mely szám a második félév végén 3370-re apadt le. Ezek közül 2790 rendes és 334 rendkívüli hallgató, 195 gyógyszerész-növendék és 51 szülésznő volt. Az egyes karok közül a hittudományinak 92, a jogtudományinak 1628, az orvostudományinak 1125 s a bölcsészettudományinak 279 hallgatója volt. Vallási tekintetben az egyetemi hallgatók közül 1416 kato-

likus, 1061 zsidó, 422 református, 313 lutheránus. A többi felekezetek csekélyebb számban vannak képviselve.

Ehhez nem kell kommentár.

A főváros többi híreit körülbelül így adhatjuk: 10 gyilkosság, öngyilkosság és párbaj, 15 betörés és tolvajlás, 30 rendőri kihágás és kiszámíthatlan csalási eset fordult elő, melyek főbb momentumait képezik a fővárosi csendéletnek.

Ha legalább csak e hetet kellene így jellemeznünk.

És mégis azon siránkozik több liberalis napilap, hogy Budapest még nem világváros.

Nem hagyhatjuk hallgatagon, hogy sikerült már megfogni az igazi szerencsésit, ki a bazilika főnyereményt megnyerte. Hát bizony elég furesa Fortuna asszony szeszélye, midőn a bazilika főnyereményét Reiner Zsigmond nevű, hozzá még mamelukpárti képviselőjelöltnek kezére játsza.

Vidéki hírek.

Vidéki híreink közt elsőhelyen kell felémlelnünk, ama igaz szívvel fogadott örömhírt, melyet egy rozsnói táviratból tudtunk meg. A Kosa-Schopper-féle árva-kórház felszentelése alkalmával ugyanis, Ő szentsége, Schopper György rozsnói egyházmegye kegyes és fenkelt lelkű főpásztorát trónálló püspökké és római gróffá nevezte ki. Este fáklásmenet és kivilágítás volt.

Talán soha senkit sem ért méltóban kitüntetés, mint ép a rozsnói püspököt, ki csendes, zajtalan visszavonultságban egyházának és hi-

veinek szenteli minden percét, ki minden vagyonát, sőt saját magánvagyonát is áldásosabbnál áldásosabb célú intézetekre és alapítványokra bőkezűleg adományozza. Isten tartsa meg őt sokáig az Egyház és Haza javára.

Ezzel kapcsolatosan élénk sajnálatunkat kell kifejeznünk, hogy az ünnepekről részletebb tudósítást nem kaptunk, semmiféle hírlapban bővebbet nem olvashattunk. Habár tudjuk, hogy Ő méltósága nem csak hogy nem szereti, sőt gyűlöli, ha jó áldásos ténykedéséről hírlapok foglalkoznak.

Nem tartjuk fölöslegesnek, ha szíves olvasóinkat, barátainkat és elvtársainkat felhívjuk, hogy ha a katolikus hitélet valamely megragadó eseményéről tudomással bírnak, vagy éppen annak szerencsés tanúi, arról rövid, es tartalmas tudósítást hozzánk beküldeni szíveskednének. E levelek számára ezentúl csütörtökig mindig helyt hagyunk, és az addig beérkezetteket adni fogjuk.

Ngos és ft. Drahotuszy Ferencz ez. kanonok és Ferencz József rend lovagja újabb jelét adta a privigyei kath. gymnasium irányában tanusított nagylelkűségének; ugyanis 2 drb. arany-, 34 drb. ezüst- és 24 drb. réz- és más fémből készült igen értékes és régi éremmel örvendeztette meg a gymnasiumot.

Az alföldi árviz ügyében f. hó 16-án megnyugtatóbb híreket veszünk, mely szerint a kistiszi körgát már teljesen elkészült, s így a szakadással a vízfolyás megszűnt. A munka tegnap és ma gőzcölöpverőkkel történt, s a pilóták közét földdel tömték be. A víz esése ez idő

De különösen, midőn végzettség nélkül maradnak és még is jogcímet formálnak az úgynevezett művelt osztályhoz tartozni, akkor láthatjuk, mint aljasulnak el a boldogtalanok sokszor a legutolsó fokig.

Az önfentartás ösztönétől vezettetve, minden képesítés nélkül maradván, a társadalom legundokabb kasztját képezik, a proletárokat, kiknek mátol holnapig van csak biztos kenyere, kik folytonos zúgolódás és elégedetlenség közt, még ha szerény állást be is tölthetnek, tengetik életüket.

A fővárosban látni őket leginkább, az gyűlhelye az ily kétségbeesett existenciáknak, itt bujkálnak különféle álnevek és tarkábbnál tarkább kereset-forrás mellett.

Másrészt azonban, ha a szülő és nevelő az iskolai bizonyítvány-tanúsága szerint azt látja, hogy gyermekének észbeli tehetsége nem elegendő a követelmények teljesítésére, a világért se erőltesse gyermekét a tudományos pályára, még ha szülője vagyont is hagyna részére. Hisz önámítás volna ugyanis az egész. A tudományos pálya, már szintén túltömt, tudománytól már ugyanis alig férnek össze az emberek. Vessük el az előítéletet, ha tanult osztályhoz is tartozunk, adjuk fiainkat inkább tisztos iparosnak, kereskedőnek, katonának, oda hová inkább a praktikus felfogás szükséges.

E tárgyhoz különben tárgyilagosabban fogunk még hozzá szólni, az egyszer csak az időszzerű kérdéshez akartunk röviden szólni.

Dr. Pisztor Béla.

A tudományos falusi tanító.

— HUMORESZEK —

Irta Találdki Miska.

Én Soványi Bendegúz, sárfészeki tanító, az utóvilágnak elakarok ezennel mondani egy igen tanulságos történetet, mely igaz, és melynek főszereplője is én vagyok.

Alig hogy elhagytam úgynevezett kamaszkoromat, valami megfoghatatlan nagyzási szellem szállt meg, egyre csak azon törtem eszemet, hogy mint teljesülhet főtörekvésem, mely nem volt kisebb egy miniszteri bársony székénél.

Napoleonnak atyja corsicai ügyvédecské volt és elérte fővágyát, császár lett. Amerikában szabók elnöki székre emeltettek, én, kinek tisztos jó szülei valának, miért ne lehetnék miniszter. Vagy csakugyan születni kell hozzá az embernek? — Így zsörtölődtem sokszor magamban, s talán nem is minden ok nélkül.

Azt én is beláttam, ha nagy polcz után vágyódom, hogy mindenekelőtt sokat tanulnom és fáradoznom. Csak hogy az volt a bökkenő, hogy szüleim szegény módúak lévén, mivel már én éppen tanult akartam lenni, hát tanítónak neveltettek.

Könyveim képezték szerelmi vágyamat, azokat bújtam éjjel nappal. Így multak el az évek, és már negyvenedik születésnapomat megültem a nélkül, hogy miniszteri bársonyon nyújtózkodhattam volna.

Igy szóltam magamhoz: „Bendikém, csak ne csüggedj! Nagy leszsz te mégis, nagygyá tesznek tanulmányaid. Mily nagyszerű lesz, ha a falubeli parasztok görögül beszélnek, a tejes asszonyok meg a városban latinul fogják ajánlani tejeiket — lassan ugyan, de biztosan rájönnek majd a forrásra te reád, és így lesz világhírű a szegény sárfészeki tanító.

A parasztok azonban nagyot néztek, midőn gyermekeiket a nekik haszontalan tudománnyal kezdém nyaggatni, sőt nyíltan tiltakoztak is ellene, kijelentették, ha legalább

franciaul vagy angolul tanítanám őket, hát azt épen nem bánják.

Jó embereimnek dicséretére be kell azonban vallanom, hogy azért szerettek, tiszteltek és becsüléstüknek minden alkalommal tanújelét adták.

Estéknként a falú fája mellett volt rendezett összejövetelünk, a hol azután körülvettek és hallgatták beszédemet.

Ilyenkor mindig azt hívtam, hogy legalább is képviselőjelöltjük vagyok, pedig egész másról beszéltem. Elmondtam nekik a druidák történetét, a rómaiak uralmát Pannoniában, beszéltem nekik Romulus Remusról, Jupiterről, Olympusról szóval klasszikus tudományom társzekerét tártam fel előttük.

A parasztok szájatva hallgatták mind e nekik ismeretlen és érthetlen dolgokat.

Ha aztán bámulatuk tetőpontját érte, különféle kérdéseket intéztek hozzám. Teszem azt, hogy „na kedves mest'ram látjuk, hogy sokat tud, de már csak megmondja, hogy holnapra milyen időt várhatunk?”

Ily balga kérdésre választva csak azt felelhettem: „Zeus mennydörgésével megremegtetheti a földet, Olympus lángba borul, Juno...”

— „Mi a” kiáltásokkal szakították félbe klaszikus magyarázatomat, „hát még ott is van háborgás?”

„A föld egyre háborog — van valami készülődésben, ha ismernétek a csillagok járását, lássátok amott Vénust, a planeták legszebbikét, napunk egyik szomszédját?”

Elégedetlen morajjal hagytak ilyenkor faképnél, hiszen szegények mindezen okos magyarázatomból még sem tudták meg vajjon behozhatják-e a takarmányt.

Ilyen jelenetek után mély sohajok közt tértem haza, egyszerű lakomba, hangosan fakadtam panasza: „Oh én szerencsétlen, mikor jutok az engem illető helyre!? Mikorra lesz miniszter belőlem! Igen miniszter. Ha azzá lehetnék, tudom csupa tudósból állana az ország, a legkisebb falúnak külön könyvtára lenne, mint a milyennel az egyetem ékes

szerint már csak 4 centiméter. Ha a Tisza apadása beáll, akkor a körgát átmetészése válik szükségessé, hogy a víz az árral borított területről levezethető legyen. Mindeme jó kilátások mellett azonban nemcsak a magyar államvasút töltésvonala erősítették folytonosan, de a dinnye-szeghádi, Urmös és Keresztgát szintén. Makó határát a dinnye szeghádi gáton túl az ide alkalmazott központosított szivattyú teljesen mentesítette, a mennyiben a száraz ér folytonosan gyarapodó vizét az ártérbe átszivattyúzza. A veszély a városokra nézve napról-napra csökken, de az áradat még ma is mindinkább nagyobb tért foglal.

Külföldi hírek.

A külföldi hírek közt a „Germania” tudósítója igen fontos értesítést küld lapjának. Jó forrásból eredő híre szerint az olasz kormány törvényjavaslatot fog előterjeszteni a kamarának, mely az állam és az egyház közötti viszonyt rendezzi, az eddiginél az egyháznak nagyobb mérvben történendő tekintetbe vételével. A pápa szabad területet kapna. De pretis át akarja engedni a Kuriának a Leonini városrésztől a tengerig tartó területet, de Rómából semmit. A király és Crispiniás nézetben vannak. A pápa azonban nem hajlandó a római kérdést egyoldalúan eldönteni s a béke első alapfeltételétül tűzi ki Róma visszaadását.

A pápa a német jeruzsálemi zarándokokhoz! Mint Rómából jelentik, a sz. Atya remek beszédet intézett a németországi jeruzsá-

lemi zarándokokhoz. Kitartásra és erőgyűjtésre batorította Németország katolikusait; kilátásba helyezte, hogy az egyházpolitikai béke teljesen helyreállítható lesz.

Különfélék.

Magyar utazók a szentföldön.

Nagy társas kirándulást rendez szeptember hó elején a magyar kir. államvasutak budapesti menetjegy irodája. Az utazás külön gyorsajón fog történni végig az Adrián s a középtengeren Corfu, Athén és Konstantinápoly érintésével. A török fővárosban három napig fog időzni a társaság. Onnan Jaffába és Jeruzsálembé folytatják az utat, majd Alexandriába és Kairóba rándulnak. Az utazás teljes ellátással lesz összekötve és fölötté olesó leend. A nagy és élvezetes útra már sokan jelentkeztek.

Szer a phylloxera ellen. Egy francia lap a fákat pusztító hernyók ellen, valamint a phylloxera ellen is szénsavas kálium-oldatot ajánl. Az oldatnak igen gyengének kell lennie, s ezer vízrészben egy rész szénsavas káliumot kell tartalmaznia. A folyadékot fecskendővel kell a megtámadott növényzetre önteni.

Szemesé a világ.

Midőn a török szultán a mult héten Top-Capuba kocsizott, hogy ott a próféta köpenyegénél imádkozzék, egy török nő szőnyeget dobott a szultán kocsijába: a szőnyegbe egy kérvény volt beleszóva, a nőnek valami peres ügyére vonatkozólag. A szultán gazdag ajándékot adott a kérvényezőnek.

A hű szolgálat jutalma Széles körben nagy feltűnést keltett, hogy a nemrég elhunyt Bésán báró, a dúsgazdag főúr, Streicher József nevű komornyikjának, a ki 1880 óta állott szolgálatában, egy 150,000 forint értékű győri szállodát és 30,000 frt készpénzt, összesen tehát 180,000 frt értéket hagyományozott. Streicher leánya 27,000 frtot, unokája 12,000 frtot kapott, vagyis a komornyik-család 219,000 frt-hoz jutott. Az elhunyt báró ezenkívül több jótékony egyesület számára is hagyományozott.

Van még új is az ég alatt.

Barcellonából írják a következő esetet: Fernandez léghajós beleszeretett egy Donardo nevű gazdag polgár leányába. A leány azzal a válasszal utasította vissza, hogy oly férj nem kell neki, a ki mindig a házfedelek felett mászkál. És Fernandez zokogva felelte: „Ön nélkül sem a földön, sem a levegőben nem élhetek, halálos ítéletet szabott reám.” E hó 10-én Fernandez ismét légi útjára készült és midőn segédje gondolájába melléje akart ugrani, gyorsan elmetesztette a köteleket és felemelkedett. Midőn a léggömb mintegy 100 méter magasságban lebegett, hirtelen egy csattanás rázkódattatta meg a levegőt és a léghajó teste lángoszloptól környezve hullott alá. Fernandez a földre érve már csak felismerhetetlen tömeg volt. Nézők, kik távcsövön kísérték figyelemmel a léghajó emelkedését, azt állítják, hogy Fernandez egy kanócczal gyújtotta meg léggömbjét.

kedik a nép boldog lenne, érzelmeit klaszikus nyelven mondhatná el."

Ilyen lelkiállapot mellett, hacsak a nagy természet bámulata és tanulmányozása nem nyújtott volna vigaszt talán meg is örülök. (Hisz ez ma a tudósok sorsa.)

Egy reggelen, mielőtt iskolába tértem volna szokatlan vendég nyitotta rám az ajtót.

János bácsi a falú kovácsa, a falú leggazdagabb és legtekintélyesebb polgára tisztelt meg látogatásával.

Elébe siettem és köszöntém: „Quid de medicum homines?”

János bácsi nagyot nézett rajtam, és kijelenté, hogy nem latinul tanulni akar nálam, hanem fontos ügyet óhajt velem tárgyalni.

„Fontos ügy? Nos halljuk János bátyám! Ha hosszas az ügy, ossza több részre beszédét, hogy a bölcsészeti rendszer adta sorrend ne zavartassék.”

János bácsi még nagyobb szemekkel nézett rám, mondván, „Mest'ram hagyjuk el ezt a sok cikornyás izét, én azért jöttem, hogy elmondjam, hogy én az urat tiszteltem, tisztelem mivel becsületes, jó ember.”

„És — János bácsi, ne felejtse tudós ember!”

„Hát iszen az is, de ne zavarjuk össze a dolgot. Hanem hallgassa meg mondókámat. Azt tudja, hogy van egy egyetlen lányom kit Böskének hívnak, a kit négy év előtt még az iskolában tanított a tanító úr, hát ezt a leányomat, ki nem utolsó a faluban, kivel 10000 forint adnék, halálom után még sokkal többet, mivel a tanító úr oly bölcsületes ember, neki szántam feleségül.”

Szemlesítve hallgattam végig a becsületes öreget, kinek ajánlata rám, szegény falusi tanítóra nézve nemcsak kedvező, hanem kiválóan előnyös volt.

Hanem újra az ördögi nagyzás vett erőt rajtam. En a jövődöbéli miniszter egy egyszerű falusi kovács lányát vegyem el, hogy venné az ki magát salonjaimban, midőn azt grófok és hercegek látogatják.

A salonképesség a fő dolog, mit feleségemtől követeltek.

E gondolatok villámgyorsasággal járták be agyamat és János bátyám felé nyújtam kezemet, mondván:

„Édes barátom, nagyon köszönöm.”

„No kész az alku?!”

„Korántsem.”

„Hogyan? Hát nem akarja Böske lányom feleségül?”

„Nem János bácsi.”

„És miért nem? Ahá talán azért mert mi parasztok vagyunk, és így nem akarja magát megalázni!”

„Nem csupán azért, János bátyám tisztos mesterember ugyan, hiszen Gideon buzát csépelet, Dávid pásztor volt, Saul hajcsár volt, a munka nem szegény.”

„Nos és még sem akarja Böskét feleségül?”

„Mert lánya műveletlen!”

„Mit, műveletlen?”

„Igen, Böske nagyon egyszerű felfogású leány, egy kis olvasás iráson kívül nem ért egyébhez, hisz én tudom azt legjobban mert tanítója voltam, a világtörténelem sehogy sem ment fejébe.”

János bátya egészen kipirult méreg és szégyenérzettől s csak alig volt képes türtöztetni magát.

„Azt kedves tanító uram nem tudom, hogy művelt-e vagy sem, de azt tudom, hogy kitűnő gazdasszony, ért a konyhához, gazdasághoz, szóval mihez egy jó falusi asszonynak érteni kell. Különben sok szerencsét, csak kegyesen magának művelt feleséget.”

A becsületes kovács köszönés nélkül eltávozott, mivel én természetesen mitsem törődtem.

Alig néhány hét múlva, a falú végén levő erdőcskében egy remek nyárilak épült, tulajdonosa egy negyven év körüli kissé rút, de előkelő úrnő volt.

(Vége következik.)

ÖT TAVASZ REGÉJE.

Irta: Rupp Kornél.

Nehezen vártuk, — végre mégis megérkezett! Annyi szép reményt fűztünk hozzája, annyi csodás álmoképről meséltünk, terveztünk, messze, ki a jövőbe, mikor még itt sem volt; annyi ábrándos órát töltöttünk el így álmodozva, s nehéz szívvel vártuk azt, a kit epedő lelkünk vágyva kívánt.

Mikor már sejtettük, akkor jött meg. Sirva nevető arcczal mosolygott s mennyországot, békét, áldást és szeretetet hozott közénk. Pedig csak egy iczi-piczi kis gyermek volt, de mégis elég nagy és hatalmas arra, hogy a mi kis tanyánkat palotává varázsolja, bánatunkból örömet, munkánkboldogságot, belőlünk örülő embereket alkosson.

S becézni kezdtünk őt. Mi versenyezve igyekeztünk neki kedveskedni szülői előtt. Pedig meg sem értette, beszélni sem tudott, csak aludni, sírni meg mosolyogni. De nekünk ez elég volt. Beszéltünk helyette mi, imádkoztunk fölötte, — s terveket szőttünk jövőjéről.

E gyermek bölcsője lett szülőim kívül számunkra is a szövetség sátor, itt erősödött hitünk, ragyogni kezdenek reményeink, s örök fogadalomná vált szeretetünk. Itt jöttünk össze naponként, ide jöttünk, ha távoztunk, ide siettünk, ha valahonnét megérkeztünk, itt töltöttük el legboldogabb s legtöbb óráit a napnak. Ide csak örülni jöttünk, bánatunkat s az élet terhét a küszöbön kívül hagyták.

Elmult az első tavasz. Virágaink egybegyűjtve a dadogó gyermek ajkairól lestük az első fakadó rózsabimbót, az első szóhoz hasonló hangot. Szeretett volna beszélni, de ajkai gyengék voltak, nyelve nehéz, de sokat mondott beszédes kis okos, kék szemével. Mi megértettük őt.

Mosolygott felettünk az ég, mosolygott az egész természet, a boldogság mosolya kaczerkodott a szülők, — s mi szintén örültünk.

A második tavasz már többet talált minálunk. Egy mázskáló kis kópét, kinek selyptő beszéde fölért a világ minden ékesszólásával. Dobok, sípok, csörgők, gummi-babák foszlányai, töredékei s itt-ott szíjjelszört romjai tanuskodnak egy romboló hatalomról, egy kis zsarnokról, a ki előtt hizelegve meghajol a csendes ház minden lakója.

Igen, a kis Pubi tyrannus volt! Oh kedves és könnyű zsarnokság! S nekünk drága adóval kelle neki megfizetni: az örömkönyek gyöngyeivel. Elég hatalmas volt azt megkövetelni, s végtelen kedves ezt megérdemelni.

Mindenikünket ismerte már, — csak az volt még hátra, hogy nevünkön szólítson! Egy kissé korai kívánság volt még.

De megjött a harmadik tavasz. Most már nevünkön szólított, ismerte jó tulajdonainkat, meg tudta mondani, hogy mit akar. Egy asztalnál evett velünk, voltak kedvenc ételei, meg volt az ő kis pohara, a melyhez nem volt szabad másnak nyúlni, csak neki. Kényesített bennünket, hogy mulatassuk, szórakoztassuk, különben megharagudott reánk. Mit meg nem mertünk ellene cselekedni. Féltünk a haragjától, féltünk a kegyvesztéstől.

Neki mindent ott kell lenni, mindent látni, mert különben, ha észrevette a mellőzést, addig könyörgött és sírt, míg csak bele nem egyeztünk, hogy legyen meg a kedve a Pubinak is.

Hiszen olyan jó kis fiúcska is volt ám! A szent Karácsony napjára megtanult imádkozni. Ismerte a kis Jézust, tudta, hogy az is oly kicsiny, mint ő s hogy szereti a jó kis gyermekeket s karácsony napján szép ajándékokat hoz nekik.

Milyen nehéz volt kivárni azt az első ünnepeles karácsonyestét. Ujra gyermekek lettünk mi is: az apa, anya és mi mindnyájan.

A kis „Pubi” is nehezen várta, de nem tudta, hogy miért időztünk karácsony hetében annyit az utolsó szobában. Mi pedig előre átértékeltük a szent este és a kis gyermek égi örömét, visszaszálló lelkünk évtizedek emlékeire s elfelejtettük, hogy nem vagyunk gyermekek, csak szívünk dobogott sebesebben, meg a régi emlékek csoportosultak össze lelkünk előtt.

Milyen gonddal állítottunk össze mindent. — még a képeskönyvről sem feledkeztünk meg. A mit a szeretet találkonysága eszünkbe juttatott, ott minden meg volt. Az aranyos diótól kezdve minden a hintázó lóig.

De mikor annyira szeretük a kis angyalt!

Mikor negyedszer szedtük az ibolyákat, — a „Pubi” levetette a szoknyát, — s nadrágot kapott. Örökké emlékezetes idő egy férfigyermek életében! Azzal a szoknyával levetkezte lármás természetét. Szelíd, ábrándos, engedelmes, tanulékony gyermek vált belőle. Tudott gondolkodni, nem volt rákonczátlan s szerette a rendes foglalkozást. Óráig elhallgatta a nagyok beszédét, s okos eleven kék szemei elárulták e gyermek melegen érző kedélyvilágát.

Rendületlen híve volt a dajka-mesének s azoknak az édes altató daloknak, melyek nélkül soha sem tudott elaludni.

Élénken nyilvánult benne a tanulási vágy. A ház minden papirosát hyerogliphokkal rajzolta tele, melyek az ő eszméinek s gondolatainak térházaival valának, a melyről az ő saját módszere szerint olvasni, s hosszú időn keresztül beszélni tudott.

Meg volt a játszási ideje is. E gyermek sajátos rendszerbe foglalta idejét. A haza hí fiának készült — s a lóra termett magyar vér erősen nyilvánult bátor hintalovaglásában, s a balján csörgő kard iránt való előszeretetében.

Lehetetlen volt őt nem szeretni, csodálni és hálát adni az égnek, hogy elküldötte angyalát megérdemíteni az élet keserű óráit!

Az ötödik tavasz is megjött, — de elvitte őt. Mikor már folyékonyan tudott olvasni s olyan szépen imádkozni, hogy azt hittük, lekönnyögi számunkra is az ég áldását s a mi bűneink bocsánatát is, — mikor alkalmunk lett volna a boldogságot kehely számra úriteni, látva a gyermek előmenetelét s áldani érte az örök mindenséget, — akkor oh akkor letört a bimbó s őt tavasz regéje kevés lapra szorítva, örökre be lett fejezve.

Emlékszem rá, egy hideg téli este ott feküdt a gyermek lázban, betegen. Kezében a képeskönyve volt, mellette az anya ült. A gyermek dalokat óhajtott. Az anya dalolt neki, de nem találta el, hogy melyiket akarja. Végre megtalálta az óhajtott dalt:

Mennyben valék álomban jó anyám,
Elvittek az angyalok.
Ott szebb a róza, tisztább a patak,
Zengőbbek a dalok! . . .

S az anyja csak énekelt, dalolt, dalolt. A gyermek háta mögött pedig ott állt a rém: a dyphtheritis. Egy óvatlan pillanatban karjára vette az elszenderült lelkét, — s el rohant vele. Pedig az anya dala még mindig szólt: „Ott . . . zengőbbek a dalok . . .”

A mi házunkból is kihalt a dal, kihalt az ének. — s ezzel a gyermekkel együtt eltűnt onnét az öröm, csak a bánat maradt még számunkra, egy boldogságban töltött néhány év töredéke, az öt tavasz divatos regéje, meg a Vachot szomorú éneke:

Ott szebb a rózsá, tisztább a patak,
Zengőbbek a dalok! . . .

A csejthei kincskereső.

— Igaz történet. —

I.

Magasan nyúlik föl Csejthének rom vára.
Az izzó napkorong búcsúra integet,
Most küldi föl végsugarát
A hegynek ormára.

Ballag a völgy ölén azaz fut egy vándor;
Visszanéz olykoron, majd megáll lihegve;
Majd meg újra útnak indul,
— Fél, szepeg a jámbor. —

Miféle ember ez, mily Isten csodája,
Hogy ilyen időben indul a várba föl,
Hisz ennek még nappalon is
Félelmes a tája.

„Gazdagok leszünk majd“ — így szólt a nejéhez;
„Kincset ha találok! — pedig azt keresem
Annyit, hogy majd vén korunkra
Ugy hiszem elég lesz.“

Már fém jár az ormon; fordul az udvarba,
Onnan a másikba. Hát . . . hiszen itt volna
Csak a lába ne reszketne
„Mi ez? — a patvarba?“

Lánczcsörgés, bús nyögés majd erre, majd arra . . .
Lidérczek vad tánca, szélzúgás földingás . . .
„Maradtam vón inkább otthon,
Ráforr a torkomra!“

„De hiszen kezemben a szent víz s a kréta,
Luczaszék forgácsa s lóher — négylevelű —
„Nosza Peti, fogd az ásót;
Forgasd csak nem vét a!“

A mohos kősziklák mozdulnak helyökből;
Tárgul a rés Peti, itt a kincs . . . csak rajta!
S a verejték homlokáról
Csak úgy szakad, úgy dől.

Büntetlen e helyről el nem ment még senki,
Vakmerő kézzel ha nyúlt a bűn honába;
A kincsörző fenévaddal
Csak nem jó tréfálni.

Petink sem járt jobban. Kincset biz az nem lelt,
Feneketlen mélység tátong lába alatt
Elnyelte a törmelékű
Fél órába sem telt.

II.

Hire járt ekközben
Peti esetének
S az emberek föl a várba
S várból lemenének.

„Jaj a lellem, férjem“
— Sír az asszony szava —
„Nem akartál szót fogadni,
Most oda vagy, oda!“

„Dehogy, dehogy oda,
Még csak félig meddig,
Bár nem tréfa itt szorúlni
Vasárnaptól keddig“

Petink hogy szabadult
Odvából végtére,
A jó isten ege alatt
Borult két térdére:

„Hála neked Isten
Hogy el nem pusztultam
Itt e sok nép: hadd tanuljon,
Hadd okuljon rajtam!“

„Nem akartam látni
A tisztas munkához,
S most látom a kincskeresés
Csak bajt, csak veszélyt hoz.“

„Bár sok ember tudná,
A sok kincs hogy hol van;
Tagadhatlan a munkában
És a szorgalomban!“

„Gyere haza felem!
Alljunk a munkának
Hadd törje föl a kezünket
Nyele a kapának!“

Csejthe, 1887. jun. 8.

H. J.

AZ ÉLETBŐL.

(ELBESZÉLÉS.)

(Folytatás.)

A három nő bement a váróterembe, melynek ablakait s ajtaját iparkodott bezárni a komorna. A vihar teljes erejéből kitért, erős zápor zuhogott lefelé, a fák koronáját csaknem a földig hajtogatta meg egy-egy szélroham, egyre villámlott, csattogott és dörgött az ég, sivított a vihar és zúgott az erdő ropogtak, recsegtek a fák és ezt mind többszörösen visszahangoztatták a közeli és távoli hegyek.

Mária büszkén állott az ablaknál s gyönyörködni látszott a természeti erő szilaj csatájában, míg Irén halványan s félelemmel tekintgetett körül, a quarteronne egyik szögletbe húzódott eltakarva arcát, hogy se ne lásson, se ne halljon, és mr. Hunting meg bőrig átvázta e hirtelen jött mennyei zuhany által futott keresztül a pályaudvaron, be a váróterembe, fogai közt morogva olyan szavakat, melyek nem hasonlítottak erősen sem az imádsághoz, sem az áldáshoz.

De a mint megpillantotta Irént, ki egy-egy nagyobb csattanásnál elhalványulva, tágra nyílt szemekkel tekintett felé, rögtön ledobta magáról a vizes felső öltönyt, a csomag szíjait felszogatva, kivett egy jó meleg plaidet s beleburkolá a leánykát, aztán magára is vetett egyet s leült Irénhez, mi alatt az elrejtőző quarteronnak parancsolá:

— Adja ki a miss Mary plaidjét.

A komorna szó nélkül, mogorván engedelmességet és úrnője vállaira terite egy meleg nagykendőt.

— Azok a ronda járművek csakugyan nem a Horváthké, szólt az amerikai némi szünet mulva.

— Hát mit teendünk most? kérdezé Mária.

— Bevárjuk a vihar elmúltát, aztán megfogadunk két kocsit s megyünk N . . . be, Horváthkéhoz.

— Ha ugyan addig meg nem érkezik nagynénem kocsija, visszonzá Mária, ki irtózott azoktól a szegényes kocsiktól.

— Az természetes, azonban alig hiszem, mert bizonyosan nem kapták meg idején a sürgőnyt és így csak a következő vonathoz fogják elküldeni fogatukat. Azonban, ha missnek van türelme itt várakozni . . .

— Ej, dehogy van, csak menjünk innen mielőbb.

A vihar a mily hirtelen és nagy erővel tört ki, éppen olyan rövid is volt, a mennydörgés távolabbról hallatszott, a szél sem dühöngött többé oly erősen s a mint derülni kezdett ott künn az idő, utasaink kebléről éppen úgy kezdett a lehangoltság oszlani. Az eső is

lassulni kezdett, csak a hegyekről lerohanó esővíz zuhogása hangzott még.

Nem sokára áttörte a napsugár az esős fellegeket, az egész természet felújulva úde, balzsamos illatot léhelt, újra éledt a nyomasztó melegség után e hűvös, tiszta levegőben.

— Ha önnek is úgy tetszik, mr. Hunting, hát elindulhatunk, szólt Mária.

— Jó volna még egy darabig várni, miss Mary, mert azok a rossz lovak nem fogják a sáros úton elbírní a kocsit.

— De akkor reánk esteledik, s hogyan fogunk a sötétben, ezeken az ismeretlen utakon, ismeretlen emberekkel menni? A mellett nagynénéméknél is kellemetlen lesz a kései megérkezés, kivált ha nem is várnak bennünket.

— Nekem mindegy, a mint akarja miss, szólt az amerikai vállat vonva, mialatt kis kézi bőröndjéből drága művi revolvert keresett elő és azt megvizsgálván, helyeslő fejbőlintással dugta kabátja zsebébe.

A két megfogadott koci csakhamar előállott és az első nem minden undorodás nélkül Mária helyezkedett el a komornával, míg a másodikra mr. Hunting Irént ültető fel gondosan, aztán ő maga is mellette foglalt helyet.

— Mennyi idő alatt érünk el N . . . be, kérdezé az amerikai a kocsisokat.

— Mäskor egy óra alatt, de most esős az út, hát másfél óra is beletelik.

Mária a brilliános óráját nézte.

— Három óra, mondá, ha ötre ott lehetünk, éppen a legjobbkor érkezünk.

Az egyik kocsis meglepett, sovárgó, bár gyors tekintetet vetett a drága órára.

De bármily gyors volt is e tekintet, az amerikai mégis észrevette, és ő is mintegy kedvteléből, revolverével egy száraz ágon csiripelő verebet lőtt le, a nélkül, hogy azt czélbavenni látszott volna.

— Ejnye de pompás egy lövés volt mondá az első kocsis, most meg már a revolvert bámulva meg.

Mr. Hunting azt hitte, hogy megértette a dolgot és egyúttal a legjobb választ is adta rá. Hogy tudniillik a kocsis szeretné m i n d e n á r o n magáévá tenni azt az órát, ő meg azt mutatta, hogy el van rá készülve, csak próbálja meg.

Pedig a derék, becsületes kocsisnak eszébe sem volt az órát megkivánni, sem a lövés értelmét fel nem fogta, hanem megnézte mind az órát mint a revolvert kíváncsisággal, mert még nem látott olyan csecebecséket soha. Hanem hiában: mr. Hunting az amerikai zsebmetszőkhöz volt szokva.

— Ugyan kérem alássan a nemzetes kasszonyomat, fordult most a kocsis Máriához, volt az az óra tán ötven pengő forint is?

Mária erősen megfigyelte a megismételtet mondást és mikor megértette, mosolyogva szólt:

— Három száz dollár.

— Három száz tallér? mondá fejesóvalva a kocsis, hiszen azon házat és földet lehetne venni.

— Igen, igen, tallér, ismétlé Mária, olyan furesán érezve magát, hogy ő most megértette ezt az i d e g e n nyelvet.

— Mi az? kérdezé Iréntől az amerikai, miközben a kocsik elindultak.

— Irén megmagyarázta neki.

Mr. Hunting elkáromkodta magát.

— Hogy a nőknek még a legokosabbja is mindig meggondolatlan marad! Nem elég, hogy megmutatja annak a esőseléknak az órát hanem még az értékét is megmagyarázza neki; akár csak mintha megkínálná, hogy rabolja el tőle.

Reeses!!

Ezt meg válaszul a koci tengelye mondta,

a mely a mint a kerék egy hegyi szakadékba belezöckent, menthetetlenül kettétört.

Iren, mint a rugany, úgy pattant fel, és ösztönszerűleg belekapaszkodott a kocsis vállába, míg Mr. Hunting szalmaüléstől a kocsi fenekén félig kiesve odaszorult.

Az első kocsin a komorna sikoltozni kezdett, mire megállt a kocsis, hirtelen kereket kötve, azután leugrott és először is a dühös-ködő és kalimpáló amerikaiakat szabadították ki furesa helyzetéből félig nevetve, félig halk káromkodással, azután meg az egyik lovat emelték fel, melyet a lezökkenő kocsi hátrántva földhöz vágott.

Sem embernek, sem lónak nem esett semmi veszedelmes baja az ijedtségen kívül, hanem a kocsi haszonvetetlenné vált.

Az összetört kocsinak a gazdája nagyon keservesen megnézte kárát, de egyszerre csak felvidult az arca, mert Iren lopva egy tíz forintost csusztatott kezébe.

— Az Isten áldja meg a kisasszonyt! szolt a kocsis kalapját megemelve.

— Miss Iren siessen, szolt most Hunting elhelyezve Mária mellé a lánykát, a kocsis ülésre meg a komornát, míg ő maga a kocsisal együtt gyalog szándékozott megtenni az utat, mert látnivaló volt, hogy az a két sovány ló hegynek fölfelé nem bír felvontatni olyan nagy terhet, ha mindannyian felrakódnának.

(Folytatása következik.)

Hasznos tudnivalók.

A helyes étkezésről. Érdekes és az egészségre nézve nagyon fontos kérdést tárgyalt dr. Späth F. müncheni orvos a bajor orvosok egyik utóbbi ülésén. Hogyan együk az eledeleket, azaz minő hőmérsékleti határok egészségesek, illetőleg már ártalmasak az ember szervezetére nézve.

Hogy a forró ételek élvezete káros, nem új dolog, régóta tudják, bár kevésbé követik, még pedig azért nem, mert nem voltak tisztában a hőmérséklet hatásával és azzal, hogy iniben áll tulajdonképpen a káros hatás. Späth most mindent földerítette, még pedig állatokon, magán és más embereken végzett vizsgálatok alapján. Kísérletei azt mutatták, hogy 55 foknyi eledelnek bevétel a gyomorba vértorlódást és erős gyomorkatarrhust idézett elő, 60 foknál a gyomorban sebek képződtek, 70 foknál erős gyulladás és 75—80 foknál a gyomor falazata egészen elpusztult. Orvosunk puhatolódzott az iránt, miképpen szoktak a gyomorbajosok étkezni, és a legtöbbnél azt konstatahotta, hogy az ételeket nagyon forrón nyelik le s bajuk kiváltképpen annak a rossz szokásnak tulajdonítható. A folyadékok nagyobb mennyiségben nyelhetők le egyszerre, ha a hőmérsékletük az 50 fok C.-t meg nem haladja; 55 fokú folyadék csak kanalanként nyelhető le, de már a száját erősen égetik, 60 fokúnak égetése pedig a gyomorban is erősen érezhető. Ételek még elég jól rághatók a szájban. 45—50 hőfok mellett ezentúl rágásuk nem lehetséges, ragatlanul ezentúl rágásuk nem csak megfekszik, de meg is égetik a gyomrot. Családknál téve a forró ételekre vonatkozólag méréseket, úgy találta, hogy leggyakrabban a levest 55—60 fok közt eszik, a kávé és théát 60—63 fok közt, szilárd ételeket igen gyakran 50 fokon felül, tehát mindezt oly forrón, hogy igazán csodálatos, hogy miért nem még nagyobb a gyomorbajosok száma, pedig így is óriási és komoly aggodalmat keltő.

A közvetlen hátrányok, a melyekkel a forró ételek és italok élvezete jár, az említetten kívül még igen számosak. Egyebek közt tempul az izlési érzék, kevésbé értékesülnek a tápláló anyagok, mert a forró eledelt kellően rágni nem bírjuk, az tehát a nyállal elegendőképpen össze nem keverődik, a hatása elvész az emésztésre. Nagy

mértékben veszélyezteti a forró étel fogaink zománccát is, különösen akkor, ha nagyon hideg és nagyon meleg eledelek gyorsan követik egymást. A zománcz megrepedezik, beveszi magát oda a fogszű és képződnek az odvas fogak. Legegészségesebb az ételek főlvétele 40—50 fok közt, de inkább a negyvenhez, mint az ötvenhez közel. A még bizonyos körülmények közt megengedhető legszélsőbb határ (folyadékoknál) 55 fok, de akkor már jól teszik, ha az ilyen folyadékhoz hideg ételeket vesznek, hogy ez parallelizálja amannak hatását; théához tehát nagyon ajánlatos a hideg sonka. Különösen olyan egyéneknek, a kiknek gyomruk igen érzékeny, vagy a kik már gyomorbajosok, nagyon kellene óvakodni forró ételektől, mert könnyen gyomorbajosokká lesznek, illetőleg bajukat súlyosbítják.

Hajózás a tenger alatt. Nagyon régi óhaja az embereknek, nemkülönben a tengeren is hadakozó államoknak, oly hajók építése, a melyekkel a közlekedés nemcsak a tenger felületén, de az alatt is lehetséges legyen. Már 1858-ban foglalkoztak e tervvel és Bourgois francia admirális mintát is konstruált, a melylyel azt mutatta be, hogy a gondolat keresztülvitele nehézségekbe ütközik ugyan, de nem kivihetetlen. Gőzgépről, mint motórról a tenger alatt természetesen szó sem lehetett, azért a komprimált levegőt használta föl Bourgois mint legalkalmasabb erőt e célra, egyuttal azzal regenerálta a hajó személyzete részére szükséges levegő mennyiségét. A mióta azonban az elektromos erő diadalmaskodik nemcsak a világítás és az ipar terén, hanem a közlekedési eszközök gyártása körül is, ennek az erőnek közreműködésével törekuszenek a szóban lévő tervet megvalósítani. A kísérletek egész sorozatáról van már tudomásunk; legujabban azok egészen komoly alakot öltöttek és remélhető, hogy a terv nemsokára lép már a megvalósulás stádiumába.

A hajózható léghajón tett tapasztalatok nyomán akkumulátorokat vesznek mostanában a szóban forgó célra igénybe, azok dinamogépet hajtának és ez szolgáltatja egyrészt a szükséges erőt a tenger alatti hajózásra, másrészt pedig az áramot az izzó lámpákra való világításra. Igen célszerűen van továbbá a lélekzésre szükséges levegőáramról is gondoskodva; a hajóban lévők úgy érzik magukat a tenger alatt, akár csak a tenger színe fölött vonának. Legtökéletesebb szerkesztű tenger alatti hajót, persze kiesi kivitelben, épített legujabban Zédé francia hajós kapitány, a ki hajójával próbákat is tett, a mikről szóló siker nem rég járta be a világ összes ujságait. A hajó orsó alakú, hossza 20 méter közép magassága 1.8 méter és tartalma 30 tonna. Az elektromos gép működése kifogástalan, a hajó gyorsasága óránként 10 kilométer. Vertikális és horizontális irányban forgatható kormányzó segélyével a hajó mozgása nemcsak egy vonalban tartható meg, de emelkedése és süllyedése is szabályozható.

FRISSITŐ.

Bizonyos együgyű ember reggel lélekszakadva ment földesurához, hogy ő éjjel kísértetet látott, s azóta egészen magán kívül van.

— Mikor láttad a kísértetet? kérdi tőle a földes úr?

— Az elmúlt éjjel, mondja ez, éjfél tájban, mikor hazamentem.

— Hol?

— A templom fala mellett a hold világánál

— És minő formája volt a kísértetnek?

— Ah uram, roppant nagy számár formája volt.

— Légy hát nyugodt barátom, szól gonoszokodva a földesur; akkor bizonyos *saját árnyékdóztól* ijedtél meg?

*

Rothschild híres bankár anyja veszélyes beteg volt.

— Tegyen már valamit, kedves doctor úr, szóla az orvoshoz.

— Hej, asszonyom, felelé az orvos, én nem tehetem önt fiatalabbá.

— Azt nem is kérem, hanem inkább arra nézve tegyen valamit, *hogy még öregebb lehessenek.*

*

Sörházban.

— Minek neked most az a kanál Misó? kérdi valaki a fővárosiasodni kezdő tót legénytől, ki egy természetes pléh kanalat huz ki a zsebéből.

— Misó: Hát bizom! kellner lenézi szegény embert. Enyim sörről habot soha se le nem szedi. Azir muszáj kanál hozni magammal.

*

Sürgönyváltás.

Tegnap óta egy fél bolond kóborol itt a falvakban. Kérek utasítást. X. csendő.

(Felelet). Várja be, míg a másik fele is megérkezik s azⁱⁿ hozza be. Y. őrsparancsnok.

*

A párisi leégett színházról, hol 84 halottat találtak, hasábokat irtak a lapok. A glasgowi bányaszerencsétlenségről csak annyit hozott egy rövid távirat, hogy „200 munkás veszté életét.” — Persze, ezekről nem érdemes bővebben írni, mert ezek nem a maguk mulattása céljából jártak a bányába. Aztán meg ki is törődnek a munkásokkal? . . .

*

Zalotvsky, a bécsi sikkasztó már egyszer Prágában el volt ítélve utalvány-hamisításért 6 hónapra. No hát természetes, hogy mindehhez *gyakorlat* kell. Csak nem kezdhetette mindjárt a 150 ezer forintos sikkasztáson!

*

Junius hónapban vadászati tilalom van, a mikor nem szabad az állatokat bántani. Hát az *embereket* melyik hónapban nem szabad bántani a — *végrehajtóknak*?

*

A kis kortes.

Janesi: Kire szavaz az édes papád, Friczi?

Friczi: Nem tudom.

Janesi: Láss utána, hogy apámra szavazzon, akkor egész életeden át ingyen kapsz nálunk czukorkát.

*

Az név hatalma:

Tanító. — Te hozszontolon, te jolázatos külük! Én kitépem a te füleidet, ha mersz miudig lármázni! Én besoklak, én kidoblak! Hod hinak! . . .

Füú (szepegve) Blau Jola.

Tanító. — Ottul a gazdag Blautul vagy te a fió? Firma Blau Dávid et Sohn? . . . (Nyájasan.) Tisztelem o papát.

*

Vizsgálatokból:

Árpáhegyi Dolfi (rohamosan reczitálva) „ . . . és épen ezen üdü szerint medjünk elejibe amaz esztendűnek, melyen ezeredik fordulóját fogjok önnepelni azan emlékezetes kornak, a midün madjar úseink Árpád olott jüttek e hazába és elfoglalták! . . . ”

*

Tanfeliügyelő. — Tehát gyermekeim: der Hut a kalap, ez himnemü; die Haube, a fejkötő ez nőnemü; das Hemd . . . no, ki tudná nekem megmondani mi nemü? Te Flórika? Nos? . . .

Flórika. — Des Hemd, az ing — f e h é r n e m ü !

*

Veszedelmes körjelenség.

Az öreg Leberschmalzné. — Dakterleben. é Dávid, oz én szegény oram fére beszél; Egész oczaka kiobálta hozzám: „Édes ongyolom!”

PÁLYÁZATOK:

Olvasóinknak mindenestre ösztönzésül fog szolgálni, ha ezennel pályázatokat hirdetünk:

1. Egy eredeti, legfeljebb két közleményre terjedő, lapunk irányának és szellemének megfelelő beszélyre.

2. Egy valláserkölosi költeményre.

3. Egy kisebb akár eredeti, akár fordított humoreszkre.

A kitűzött pályadíj a beszélyre 2 arany; a költeményre 1 arany; a humoreszkre egy díszkötetű magyar munka.

A pályamunkák tisztán leírva, (egy oldalra) lapozva, név nélkül, jellegével ellátott, a szerző nevét rejtő levéllel együtt f. é. július hó 31-ig, lapunk szerkesztőségéhez (Budapest, VIII. Mária-utca 30.) bérmentve küldendők.

A pályamunkák bírálatát munkatársaink három kiváló tagja volt szíves elvállalni.

A pályadíjak a pályátnyert munkák közlése után adatnak ki.

Szíves tudomásul.

Tisztelettel kérjük előfizetőinket, ha lejárt előfizetéseiket megújítani, valamint ha azt mindeddig be nem küldték volna, annál inkább beküldeni szíveskedjenek, hogy a lap szétküldése meg ne akadályoztassék.

Szíves olvasóinkat kikéhez (nehány ezer példányban) lapunkat mutatványszámként ezúttal beküldjük, újolag kérjük, hogy előfizetéseiket, vagy lapunk meg nem tartása esetén, lapunkat mihamarabb tájékoztathassék végett visszaküldjék.

Szíves olvasóink nagybecsű jóindulatát az iránt is bátrak vagyunk esedezni, ha lelkesebb előfizetőinkhez hasonlólag, levelező lapon katolikus családok név és lakjegyzékét beküldeni szíveskednének, melyeknél legalább

meg van a valószínűség, hogy erkölcös olvasmányt szívesen elfogadnak.

1887. január havától számítva hat katolikus lap szűnt meg és így reméljük, hogy azoknak szíves pártolói inkább hozzánk csatlakoznak, minket segítenek, mint a különféle liberális, katolikus elvet színlelő lapokat.

Ha olvasó közönségünk kellő támogatását meg nem vonja tőlünk, úgy 1888. január elsejével már hetenkint kétszer megjelenő politikai lap fog a „Korunk lenni.

A rossz idők dacára, kis jó akarat mellett lehet az ifjú, de nagyra törő kath. lapot támogatni, ha más-ként nem, ketten, hárman, sőt négyen együttesen rendelhetik meg a lapot és így a csekély 4 frtból vajmi kevés összeg esik egyre-egyre.

Mint a léttel küzdők, részünkről mehozozak az áldozatot, midőn több kórházak betegosztályai részére ingyen számokat adunk.

Mennyivel kevesebbet kérünk számunkra!

Ama szerencsés helyzetben lévén, hogy lapunkat ergasacra is adhatjuk, az így szívesen előfizetőket kérjük, ha levelező lapon az intentiók elvállalását, akár Főtisztelendő Lehmann Ágoston úr hittanár és a budai kath. legény-egylet elnöke, akár főt. Delek Cr. Lajos úr s. lelkes ezimére, a szerkesztőségünkhöz beküldeni szíveskedjenek.

Laptársainkhoz.

A tisztelt szerkesztőségeket kartársi tisztelettel kérjük, hogy becses lapjukban előfizetési felhívásunkat, pályázat hirdetésünket, esetleg munkatársaink névsorát felvenni ne terheltessenek.

A szíves csere viszony elfogadását annál inkább kérjük, mivel vidéki híreinket tőlük, őket megnevezve szoktuk átvenni.

Szerkesztői üzenetek.

K. Jenő. Most azután értünk fogsz remélem kor-teskedni?!

Desericzky, M. szombaton lesz óhaja szerint operálva.

F. A. Kisujszállítás. Várunk választ.

V. Z. Köszönjük, az ígértet várjuk.

B. János. Cseppet sem aggaszt néhánvák ferde, vagy éppen rosszakaratú véleménye. A nyilvánosság embere minden feltévést, sőt rágalmat is kénytelen zsebre vágni, különösen mig az háta meggett történik. A szíves figyelemzetést köszönjük. Különbén légy nyugodt, ismerjük jó embereinket.

Lángheví költőnek beküldött verse után írtve azt tanácsoljuk, még papírra se költőn, azon ezébből, hogy arra verset írjon, költése különben pazarlás.

S. Kálmán. Dolgozata jönni fog, sokat kell ugyan rajta javítanunk

Önben is több a jó akarat mint a kivitel.

B. J. Szeged. Úgy látszik iskolai dolgozatát mivel tanára azt rossznak találta nekük szánta, — nem kérünk belőle.

M. T. Veszprém. Ujra kérjük, ott kitűnő a talaj kérelmünk teljesíthetéséhez

K. József. Szükségtelen volt a figyelemzetés, hogy nevét ne írjuk ki, hisz versét se adjuk ki.

„Petőfi szerelme“ beküldőjét kérjük, ha nevét tudatná velünk, névtelen író által beküldött közleményeket, ha bármily jők is, nem adunk ki.

Balogh J. Bérmentetlen leveleket ha csak nem ismert kezebből származnak, nem fogadunk el.

Ha jó ezimeket szándékozik velünk tudatni, költéségt szívesen kárpótoljuk.

D. Kelemen. Oh, be boldog, nem tudja okát hirtelen öszülésének, jöjjön vegye át a „Korunk“ kiadását, — különben az öszülést állítólag azzal lehet megakadályozni, ha a haját naponkint ketté vágott savanyú almával megdörzsölk. Dr M-d. szerint pedig az is megakadályozza az öszülést, ha a hajkenőcsöz, melyet használunk 15—20 csepp foszforsavat keverünk A kenőcsöt természetesen gyógyszerárban kell készíttetni.

Szívesen adunk ilyesmiben fesvilágosítást, csak használjon.

O. J. takács. Köszönjük a ezimeket, a hiányzó lapokat elküldjük. Ha lehet küldje be hozzánk ujra az elő izben beküldött ezimeket, eltévedtek Személyes ajánlás természetesen többet érne. A kinek hogy lehet.

V. Sándor. Sorsjegyeit eldobhatja, lejárt idejük.

„A KORUNK“ szerkesztősége és kiadóhivatala. Budapest, VIII. Mária-utca 30. HIRDETÉSEK a legolcsóbb árban félévetnek. Szerkesztő otthon található 1—2 1/2 óra között.

Nyarálóba, fürdőbe utazóknak. Indiai hintaágy fák közé 4 50—6.50, nagyobb lécczel kifeszíthető frt 10, 14, 25 frtg. Kerti japáni napernyő frt 1, 3, 15 frtg. Mikadó-legyző — 10, 1—3.— Kertszék laposra összehajtható kényelmes nádúléssel 2.20—3.— Virágasztal 6—10 frtg. Erős gyermek-kocsi 7—15 frtg. Gyermek-kocsi egyszerű min. bölcös 13—18 frtg. Önműködő szoptatófüveg 1.— Fogzást előmozdító foggyöngy 3.— Az egészség fenntartásához tiszta üdítő szódavizet nyerünk könnyű bánásmóddal a dr. Fèvre párisi tartós szódavíz-készítő géppel 2 4 6 8 10 messzelyes 7.— 10.— 12.— 14.50 17.— frt. Egy csomag borkő és szóda 2.—. Fagyalt-készítő receptekkel 3 6 12 adagra. Vajkészítő 4.50—6.50. Vajtányér 7.50 11.50 16.50 frt üvegfedővel 1—5 frtg. Ecet- és olajtartó 2—10 frtg. Villa és kanál salátához — 40—2 frtg. Sod ony ételborító legyek ellen — 50—1.80 krig. Sárga gyönyörűcskések 12 darab 3—6 frtg. Állványon 6—10 frtg. Kávészőgépek 5 60—12 frtg. Rapid spiritus gyors orraló 1.50. Nagy serkenő és fali-óra 3 80. Minden fekvésben is járó ebresztő óra 4.70. Időjelző barát — 40—1.50. Virágharmatosító — 40—1.20. Zacherl rovarirtó por — 50—1.—. Fürdő-szivacs — 75—2.—. Szivacs-zacskó — 50—1.50. Angol dörzshevítő — 50—2 frtg. Fürdő ivópohár — 75. Fürdő-czipők 1.30. Kézi utitáska 4—20 frtg. Kézi-táska toilette eszközökkel berendezve 18—60 frtg. Kézi-koffér 3—30 frtg. Váll-táska 3 60—15 frtg. Czélsruen berendezett uti-tekeres 6—9 frtg. Borotva-készlet John Heifford késsel 7.—. Angol borotva 1 20—3.50. Pneumatikus tükrök ablak- a erősíthető 3.40. Fodrászlámpa vassal — 80. Kulacs 1—10 frtg. Életmentő a mellény zsebben — 65— frtg. Pontosan járó erős nickel emontoir zsebbőre 9.—. Utisapka 1.50. Egészségi gumi-cipők. Léggel tölthető gumi vánkös 5—10 frtg. Tartós kecsis eső-köpeny 12—16 frtg. Irrigateur állóvet és anyaméh fecskendő 1.—. Bába-fecskendő 2.—.

Népfölkelők, sportkedvelők és turistáknak. Angol disznóbőr nyereg 15—35 frtg. Kettős-szárú kantár 4.80—8 frtg. Zabla 1.80—3.50. Kengyel-vasak 1.60—3.50. Sarkantyú felcsatlakozó 2.—. Lódomitővessző rinocerosbőrbeli — 70—2.50. Lóhálo legyek ellen egész lóra párja 16.—. Flobert-puska. Czé- és madárlövészet begyakorlásához 7—25 frtg. Flobert-pisztoly 6.50—14 frtg. Vasceltábla kiugró bohóccsal 2—6 frtg. Celtabletá mozsárral 7—10 frtg. Biztonsági belüti revolver frt 4—20 frtg. Erős lövésű angol Bulldogrevolver 8—15 frtg. Alkalmi vétel leszállított áron vadász-fegyverek. Horoghalászat-hoz keltekek. Bot 2, 3, 4, 5 részből 1.50—3 frtg. Horoggal felszerelt zsin r — 15—2 frtg. Mesterséges legyekkel 12 horog — 80. Lószár-védő 4.50. Botszék 4—8 frtg. Kanócos gyufatartó — 85. Lapos zseb napóra iránytűvel 1.—. Kés, kanál, villa, tokban 4.50. Turista-lámpa zsebbe 2.—. Zsebbe ivópohár — 40—2.—. Törőbot 1.50—0 frtg. Mulattatásul és a test edzésére. Torna-szerek, mászókötel 5.80. Trapez 7.50. Kötél karikákkal 7.50. Gyermekhinta 3—8 frtg. Teljes torna-készülék iskolával, ábrákkal 15.—. Tornagolyók, kilója — 30. Muliné karizom erősítő párja 3—4 frtg. Tornacipő párja 1.30. Két vivő-készlet 23.50. Athletabot 2—5 frtg. Uszák tanításhoz övek kötéllel 5.—. Léggel tölthető uszó öv 9.—. Tartós Croquet-játék utasítással 9—20 frtg. Gumi-labda — 20—1.50. Karika-játék 12 pár 1.80. Lepke-tógó 35—70 krig. Accordeon tremolo concert-harmonika trombita díszsel 7—21 frtg. Hangolt szájharmonika csengetyű kísérettel 1.50. Kettősfogót a gyermek maga előtt hajtja 6.—. Három kerékű és velociped fiúknak 7.50, 10—35 frtg. Asó, kapa, gereblye gyermekeknek 1.50—3 frtg. Községi előjáróknak. Erős réz oldalú hirdetés-táska 2 kulccsal 7—12 frtg. Posta-kürt 2.—. Eljeltő síp és kürt 1—8 frtg. Kerülő-fegyver 7.—. Marha-érvágó 2.4—5.0. Marha- és ló-klystír 4.—. Trokár 2 csővel 2.50. Bikaorr-gyűrű — 75. Birkalótó tü — 80. Bírka és malacz fulbelyegzőfogó 3.75. Szél és törés-ellen biztos petroleum-lámpás 2—2.40. Gőndöcs-féle méhészeti segédeszközök. Kifűstölő pipa és készülék 1.50—4.50. Rajfőgő zacskó frt 2—4.20. Herefőgő kalitka 1.30. Méhlek kaparó. Sejt lekupoló. Keretfogó. Hanemann-féle rács. stb. Wischin-féle szobapadló-fényváz — 70. Kívánatra 850 ábrás árjegyzéket bérmentve küld, meg nem felelő tárgyakat vissza vess

KERTÉSZ TÓDOR BUDAPEST, Dorottya-utca 1. sz. „Magyar király“ szálloda áttellenében.

Laptulajdonos KADOR S.

Nyomatott Kunosy Vilmos könyv- és könyvnyomdájában, Budapest, Károly-körút 19.